

MORGAN RICE

RYTÍŘ,
NÁSLEDNÍK,
PRINC

KORUNY A SLÁVY--KNIHA TŘETÍ

Koruny A Slávy

Morgan Rice

Rytíř, Následník, Princ

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Rytíř, Následník, Princ / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd», — (Koruny A Slávy)

Morgan Rice přišla s něčím, co se zdá být příslibem další brilantní série, která nás zavede do fantasy plné odvahy, cti, udatnosti, magie a víry ve vlastní osud. Morgan dokázala vytvořit silné postavy, které nás přimějí, abychom je obdivovali na každé stránce... Doporučuji do knihovny každého čtenáře, který miluje dobře napsanou fantasy literaturu. Books and Movie Reviews, Roberto Mattos (komentář k Vzestup draků) RYTÍŘ, NÁSLEDNÍK, PRINC je třetí kniha ze série bestsellerů epické fantasy ságy KORUNY A SLÁVY od Morgan Rice, která začíná knihou OTROKYNĚ, BOJOVNICE, KRÁLOVNA. Sedmnáctiletá Ceres je krásná, chudá dívka pocházející z imperiálního města jménem Delos. Je sama na moři a pluje k tajemnému Ostrovu za mlhou. Vstříc matce, kterou nikdy nepotkala. Je připravená dokončit svůj výcvik, konečně pochopit svoji moc a stát se bojovnicí, kterou vždy měla být. Ale bude tam její matka, aby ji přijala? Naučí ji vše, co bude potřebovat? A odhalí jí tajemství Ceresina původu? Thanos si zatím v Delosu myslí, že je Ceres mrtvá. Bere si za ženu Stephanii a stává se součástí dvora i rodiny, ze které se mu nedaří uniknout. Také se dostává do centra probíhající revoluce, která vrcholí odvážným útokem na Arénu. Jako jediná osoba, která může všechno zastavit – nebo postrčit kupředu – se musí rozhodnout, jestli bude riskovat vlastní život. Království se hroutí, nepřátelé jsou všude kolem a pokusy o vraždu hýbou dvorem. Thanos si nemůže být jistý, komu věřit. Ocítá se ve hře pěšců a králů, zrádců a královen, a může to být právě Ceres, kdo všechno změní. Po řadě tragických nedorozumění jim ale může osudová romance vyklouznout mezi prsty. RYTÍŘ, NÁSLEDNÍK, PRINC vypráví epický příběh tragické lásky, pomsty, zrady, ambicí a předurčení. Kniha plná nezapomenutelných postav a dech beroucí akce nás přenese do světa, na který nikdy nezapomeneme, a přiměje nás znovu a znovu se zamilovávat do fantasy. Akcí nabitá fantasy, která jistě potěší fanoušky předchozích knih od Morgan Rice, stejně jako fanoušky děl jako je série ODKAZ DRAČÍCH JEZDCŮ od Christophera Paoliniho... Fanoušci fikce pro mladé budou toto poslední dílo Riceové hltat a pak žadonit o přídavek. The Wanderer, A

Literary Journal (komentář k Vzestup draků) Kniha čtvrtá ze série Koruny a slávy
vyjde již brzy!

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

KAPITOLA PRVNÍ	11
KAPITOLA DRUHÁ	15
KAPITOLA TŘETÍ	19
KAPITOLA ČTVRTÁ	21
KAPITOLA PÁTÁ	25
KAPITOLA ŠESTÁ	29
KAPITOLA SEDMÁ	33
Конец ознакомительного фрагмента.	34

RYTÍŘ, NÁSLEDNÍK, PRINC

(KORUNY A SLÁVY--KNIHA TŘETÍ)

MORGAN RICE

(PŘELOŽIL TOMÁŠ SLAVÍK)

Morgan Rice

Morgan Rice je autorkou epické fantasy ságy ČARODĚJŮV PRSTEN, která obsahuje 17 knih, podle USA Today je tato sága bestsellerem číslo jedna; podle USA Today jsou bestsellerem číslo jedna také její další ságy, jako jsou: série UPÍŘÍ ŽURNÁLY, obsahující 12 knih; série TRILOGIE PŘEŽITÍ, postapokalyptický thriller; epické fantasy série KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ, skládající se ze šesti knih; a také zbrusu nové epické fantasy ságy KORUNY A SLÁVY. Autorčiny knihy jsou dostupné v tištěné i audio verzi, a byly přeloženy do více než 25 jazyků.

Morgan se ráda zajímá o názory svých čtenářů, takže se prosím nezdávejte navštívit její webové stránky www.morganricebooks.com, kde se můžete přidat do seznamu kontaktů, získat knihu zdarma, stejně jako další akční bonusy, stáhnout si zdarma aplikace, mít přehled o posledních novinkách, přidat se na autorčin Facebook či Twitter, a jednoduše být s Morgan v kontaktu!

Vybrané ohlasy na tvorbu Morgan Rice

“Pokud jste si mysleli, že po přečtení ságy ČARODĚJŮV PRSTEN už nebudete mít pro co žít, mýlili jste se. Ve VZESTUPU DRAKŮ přišla Morgan Rice s něčím, co se zdá být příslibem další brilantní série, která nás zavede do fantasy světa plného trolů, draků, odvahy, cti, udatnosti, magie a víry ve vlastní osud. Morgan dokázala vytvořit silné postavy, které nás přimějí je obdivovat na každé stránce... Doporučuji do knihovny každého čtenáře, který miluje dobře napsanou fantasy literaturu.”

--Books and Movie Reviews

Roberto Mattos

“Akcí nabitá fantasy, která jistě potěší fanoušky předchozích knih od Morgan Rice, stejně jako fanoušky děl jako je série ODKAZ DRAČÍCH JEZDCŮ od Christophera Paoliniho.... Fanoušci fikce pro mladé budou toto poslední dílo Riceové hltat a pak škemrat o přidavek.”

--The Wanderer, A Literary Journal (komentář k Vzestup draků)

“Oduševnělá fantasy, která do svého příběhu spřádá vlákna záhad a intrik. Cesta hrdiny je o získávání odvahy a uvědomění si smyslu života, který vede k růstu, dospělosti a dokonalosti....Pro všechny, kdo hledají napínavá fantasy dobrodružství, hrdiny a akčně pojatý sled událostí, který žene Thora po cestě, na níž se z malého dětského snílka postupně stává mladým mužem, jenž neohroženě čelí nebezpečí, i když jsou vyhlídky na přežití bídny....A to je pouhý začátek epické ságy pro mladé čtenáře.”

--Midwest Book Review (D. Donovan, eBook Reviewer)

“ČARODĚJŮV PRSTEN má všechny rysy potřebné pro jasný úspěch: hlavní i vedlejší příběh, záhadná atmosféra, stateční rytíři a rozkvétající vztahy, které zacelují rány na zlomených srdcích, a dále také podvod či zrada. Slibuje dlouhé hodiny zábavy a jistě uspokojí všechny věkové kategorie. Dílo najde své místo v knihovnách u všech příznivců fantasy literatury.”

--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

“V této akci nabitě první knize epické fantasy série Čarodějův prsten (která má momentálně již 14 svazků), Riceová představuje čtenářům čtrnáctiletého Thorgrina & Thora“ McLeoda, jehož sen je stát se vojákem Stříbrných, elitní jednotky rytířů, která slouží králi... Riceová skvěle píše a má fascinující předpoklady.”

--Publishers Weekly

Knihy od Morgan Rice
CESTA OCELI
POUZE KDO JE HODEN (Kniha č.1)
KORUNY A SLÁVY
OTROKYNĚ, BOJOVNICE, KRÁLOVNA (Kniha č.1)
TULAČKA, VĚZEŇKYNĚ, PRINCEZNA (Kniha č.2)
RYTÍŘ, NÁSLEDNÍK, PRINC (Kniha č.3)
REBEL, PĚŠEC, KRÁL (Kniha č.4)
KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ
VZESTUP DRAKŮ (Kniha č.1)
POVSTÁNÍ STATEČNÝCH (Kniha č.2)
OTĚŽE CTI (Kniha č.3)
ZROZENÍ UDATNOSTI (Kniha č.4)
ŘÍŠE STÍNŮ (Kniha č.5)
NOC STATEČNÝCH (Kniha č.6)
ČARODĚJŮV PRSTEN
CESTA HRDINY (Kniha č.1)
POCHOD KRÁLŮ (Kniha č.2)
OSUD DRAKŮ (Kniha č.3)
POKŘIK CTI (Kniha č.4)
SLAVNÁ PŘÍSAHA (Kniha č.5)
ÚTOK CHRABRÝCH (Kniha č.6)
OBŘAD MEČŮ (Kniha č.7)
MOC ZBRANÍ (Kniha č.8)
NEBE KOUZEL (Kniha č.9)
MOŘE ŠTÍTŮ (Kniha č.10)
PANOVÁNÍ OCELI (Kniha č.11)
ZEMĚ OHŇŮ (Kniha č.12)
VLÁDA KRÁLOVEN (Kniha č.13)
BRATRSKÁ PŘÍSAHA (Kniha č.14)
SEN SMRTELNÍKŮ (Kniha č.15)
RYTÍŘSKÉ KLÁNÍ (Kniha č.16)
DAR BITVY (Kniha č.17)
TRILOGIE PŘEŽITÍ
ARÉNA JEDNA: OTROKÁŘI (Kniha č.1)
ARÉNA DVĚ (Kniha č.2)
ARÉNA TŘI (Kniha č.3)
VAMPIRE, FALLEN
PŘED ÚSVITEM (Kniha č.1)
UPIŘÍ ŽURNÁLY
PROMĚNĚNÁ (Kniha č.1)
MILOVANÁ (Kniha č.2)
ZRAZENÁ (Kniha č.3)
PŘEDURČENA (Kniha č.4)
ŽÁDANÁ (Kniha č.5)
ZASNOUBENÁ (Kniha č.6)
ZASLÍBENÁ (Kniha č.7)
NALEZENÁ (Kniha č.8)
VZKŘÍŠENÁ (Kniha č.9)

TOUŽÍCÍ (Kniha č.10)

PROKLETÁ (Kniha č.11)

POSEDLÁ (Kniha č.12)

KINGS AND SORCERERS



THE SORCERER'S RING



THE SURVIVAL TRILOGY



the vampire journals





Poslechněte si sérii ČARODĚJŮV PRSTEN ve formátu audio knihy!

Chcete knihy zdarma?

Zaregistrujte se na e-mail list Morgan Rice a získajte zdarma 4 knihy, 3 mapy, 1 aplikaci, 1 hru, 1 grafický román a exkluzivní dárky! Pro registraci navštivte: www.morganricebooks.com

Copyright © 2016 Morgan Rice. Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být, bez předchozího svolení autora, za žádných okolností reprodukována, distribuována nebo převáděna do jakýchkoliv jiných formátů, ani uchovávána ve sdílené databázi. Tento ebook je licencován výlučně pro Vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo darován ostatním lidem. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si prosím další kopie. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro Vaše použití, vraťte ji prosím a pořídte si svou vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete usilovnou práci, kterou autorka na vznik tohoto titulu musela vynaložit. Obsah této knihy je fiktivní. Jména, osobnostní charakteristiky, organizace, místa, události a konflikty jsou beze zbytku produktem autorčiny představivosti, nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo mrtvými, je čistě náhodná.

Obálka Captblack76, použito v licenci Shutterstock.com.

OBSAH

[KAPITOLA PRVNÍ](#)

[KAPITOLA DRUHÁ](#)

[KAPITOLA TŘETÍ](#)

[KAPITOLA ČTVRTÁ](#)

[KAPITOLA PÁTÁ](#)

[KAPITOLA ŠESTÁ](#)

[KAPITOLA SEDMÁ](#)

[KAPITOLA OSMÁ](#)

[KAPITOLA DEVÁTÁ](#)

[KAPITOLA DESÁTÁ](#)
[KAPITOLA JEDENÁCTÁ](#)
[KAPITOLA DVANÁCTÁ](#)
[KAPITOLA TŘINÁCTÁ](#)
[KAPITOLA ČTRNÁCTÁ](#)
[KAPITOLA PATNÁCTÁ](#)
[KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ](#)
[KAPITOLA SEDMNÁCTÁ](#)
[KAPITOLA OSMNÁCTÁ](#)
[KAPITOLA DEVATENÁCTÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ](#)

KAPITOLA PRVNÍ

I kdyby na Thana nezárali všichni urození lidé z Delosu, stejně by byl nervózní. V roli ženicha se necítil dobře. Stál u oltáře, který postavili v největší hodovní síni hradu. Thanovi se nějakým zázrakem dařilo stát naprosto klidně. Bylo to ale jen díky jeho vojenskému výcviku, který mu bránil projevit jakoukoli známku strachu. Jak tak stál před zástupy lidí, cítil, že se mu svírá žaludek.

Zatímco Thanos čekal na svoji nastávající, rozhlížel se kolem. Celá hodovní síň se topila v záplavě bílého hedvábí a zářila diamanty. Nebylo v ní snad jediné místočko, které by se netřpytilo. Dokonce i sloužící, kteří se v místnosti pohybovali, na sobě měli oblečení, kterým by zahanbili nejednoho obchodníka. A co se týkalo urozeného osazenstva síně, to vypadalo jako z pohádky. Všichni byli odění do hedvábí a sametu a zdobili se stříbrem a zlatem.

Thanovi to připadalo přehnané, ale nenechali ho, aby projevil svůj názor. Delosští královští měli takovou svatbu, jakou jim král s královnou nařídili. Navíc, pokud by svatba nebyla dokonalá, urazilo by to nevěstu. Thanos se koutkem oka podíval na krále Claudia a královnu Athénu. Seděli společně na svých trůnech z tvrdého dřeva zdobených zlatými listy. Oba seděli hrdě, očividně je potěšilo, koho si Thanos vybral za ženu.

Vedle Thana stál velekněz oděný ve zlaté róbě odrážející sluneční paprsky. Vypadal jako laskavý muž. Thanos si připadal osamělejší než kdy jindy. Nejraději by ho chytil za ruku, odvedl stranou a zeptal se ho: Co děláš, když si nejsi jistý, jestli někam patříš?

To si ale nemohl dovolit.

Thana netížila jen nervozita ze svatby. Bylo toho mnohem víc. Například to, že na něj stále spoléhali rebelové z Haylonu. Očekávali, že jim pomůže osvobodit Impérium. S touhle myšlenkou mu hlavou projel i záblesk odhodlání, protože on jim pomůže. Ať to bude stát cokoli. Přesto ale teď stál v síni plné nepřátel.

Dalším důvodem k obavám byl fakt, že tu byl Lucious. Stál v rohu, celý zahalený v královském purpuru a stříbře a pomrkal na obsluhující dívky. Thanos bojoval sám se sebou, chtěl se sebrat a Lucia na místě zardousit holýma rukama.

A pak se objevila myšlenka, které se nedokázal zbavit:

Ceres.

Myšlenka, která s sebou nesla osten bolesti, kterou cítil dokonce i teď. Bodala ho na hrudi. Stále ještě se nedokázal smířit s tím, že Ceres byla pryč, mrtvá. Že zmizela s věžešskou lodí, zatímco on byl na Haylonu. Tohle pomyšlení ho málem uvrhlo zpět do temnoty, která se ho zmocnila, když si vyslechl zprávu o Ceresině smrti.

Z ní ho vytrhla Stephania. Byla pro něj světlem na konci tunelu. Jediná osoba v Delosu, díky které dokázal najít alespoň kousek štěstí ve chvíli, kdy už chtěl všechno skoncovat. Když si nedokázal představit, co si počne bez Ceres.

Ne že by Stephanii nemiloval, to ano. Skutečně se do ní zamiloval. Ale přesto nedokázal zapomenout na Ceres. Bylo to, jako by v srdci cítil lásku k oběma dívkám. Sám nechápal, jak je to možné. Proč mu Ceres vstoupila do života jen proto, aby z něj hned zase odešla? Proč mu Stephania vstoupila do života právě v okamžiku, ve kterém do něj vstoupila? Přišla k němu Ceres proto, aby mu pomohla přijmout Stephanii? Nebo mezi těmi dívkami nebyla vůbec žádná souvislost?

Ozvala se hudba. Thanos se otočil a srdce se mu rozbušilo, když spatřil Stephanii, jak za zvuku lyry vchází do síně. Čím víc se k němu blížila, tím prudčeji mu bušilo srdce. Osazenstvo síně povstalo. Stephania kráčela kupředu ve společnosti družiček, které rozhazovaly okvětní plátky růží a zvonily zlatými zvonečky, aby zahnal smůlu. Měla na sobě čistě bílé elegantní šaty, díky kterým vypadala, jako by byla celá místnost vytvořena k jejímu obrazu. Stephaniiny vlasy kryla síťka s vpletenými květy a posázená diamanty. Tvář jí skrýval závoj prošitý stříbrnou nití, která přidržovala safíry stejného odstínu, jako měly oči pod ním.

Thanos cítil, jak se jeho strach rozpouští a odplouvá pryč.

Sledoval ji, jak se k němu blíží, a měl přitom dojem, jako by skrz síň spíš proploovala, než procházela. Zastavila se přímo před ním a Thanos jí nadzdvihl závoj, aby si ji mohl prohlédnout.

Zastavil se mu dech. Vždy byla krásná, ale dnes vypadala tak nádherně, že Thanos téměř nemohl uvěřit tomu, že je skutečná. Ohromeně na ni zíral tak dlouho, že málem přeslechl velekněze, který zahájil obřad.

„Bohové nás obdařili mnoha slavnostmi a obřady, na kterých můžeme obdivovat jejich slávu,“ pronesl velekněz. „Svatba je však z nich všech nejsvatější, neboť nebýt svatby, nebylo by pokračování lidského rodu. Tato svatba je obzvlášť významná, neboť se jedná o svazek mezi dvěma vznešenými lidmi naší říše. Současně je to také svazek mezi mladým mužem a mladou ženou, kteří se vzájemně hluboce milují, a jejichž radost by měla najít místo v srdcích nás všech.“

Odmlčel se, aby ostatní mohli vstřebat jeho slova.

„Princi Thane, nabídněš svoji ruku, aby byla svázána s touto ženou po zbytek časů? Budeš ji milovat a ctít a spojíš s ní svůj osud, dokud vás bohové nerozdělí?“

Dříve by váhal, ale teď ne. Natáhl ruku dlaní vzhůru k veleknězi. „Ano.“

„A ty, lady Stephanie,“ pokračoval velekněz, „nabídněš svoji ruku, aby byla svázána s tímto mužem po zbytek časů? Budeš ho milovat a ctít a spojíš s ním svůj osud, dokud vás bohové nerozdělí?“

Stephaniin úsměv byl tím nejkrásnějším, co kdy Thanos viděl. Položila svoji dlaň na jeho. „Ano.“

Velekněz přes jejich ruce položil pruh čistě bílého plátna a pak ho kolem jejich spojených rukou ovinul.

„Spojení sňatkem jste teď jedno tělo a jedna duše, jedna rodina,“ pronesl velekněz. „Ať jste spolu navěky šťastni. Můžete se políbit.“

Thana nemusel dvakrát pobízet. Kvůli ruce připoutané ke Stephanii byl trochu neohrabaný, ale to už patřilo ke svatebním oslavám a podařilo se mu s tím vypořádat. Thanos znovu okusil Stephaniiny rty a alespoň pro tu chvíli dokázal zapomenout na všechny strasti světa a prostě jen být s ní. Stephaniin dotek dokonce zatlačil do pozadí i myšlenky na Ceres.

Kouzlo okamžiku samozřejmě pokazil Lucious.

„No, jsem rád, že to máme za sebou,“ prohlásil do ztichlé síně. „Můžeme se začít bavit? Potřebuji se napít!“

Pokud byl svatební obřad honosný, byla následující hostina doslova velkolepá. Tak velkolepá, až Thanos uvažoval, jak drahá asi musela být. Odhadoval, že musela stát minimálně polovinu zisku z nedávných nájezdů, možná dokonce i víc. Thanos věděl, že král a královna hostinu zaplatili proto, aby ukázali, jak moc jsou spokojeni s jeho rozhodnutím. Kolik rodin ve městě by se z toho ale mohlo najíst?

Když se Thanos rozhlédl, viděl artistry a tanečníky, hudebníky a žongléry, jak baví skupinky šlechticů. Urozené dámy a pánové tančili ve vířících kruzích, zatímco jídlo se podávalo všude kolem. Thanovi to připadalo, jako by mezi davem protékaly řeky, na jejichž hladině plulo nekonečné množství koláčků, ovoce, ústřic a lahodných dezertů.

Všude bylo samozřejmě obrovské množství vína, a čím déle oslava trvala, tím byla divočejší. Tanec se zrychloval, tanečníci střídali tanečnice rychleji, než dokázal Thanos sledovat. Král a královna, stejně jako někteří starší šlechticové a šlechtičny, už byli unavení, a tak opustili sál. Pro ostatní to bylo znamení, že mohou odhodit i poslední zábrany.

Stephanii zrovna protáčeli v kole v tradičním rozlučkovém tanci, při kterém nevěsta rychle střídala všechny mladé tanečníky v místnosti, než nakonec skončí v rukách ženicha – Thana. Oficiálně tak nevěsta ukazovala, jak je spokojená se svým rozhodnutím zřít se všech ostatních mužů.

Neoficiálně to byla šance pro přítomné mladíky, aby se předvedli před přihlížejícími urozenými dívkami.

K Thanovu překvapení se Lucious rozlučkového tance nezúčastnil. Napůl totiž očekával, že se Lucious pokusí provést nějakou hloupost, jako třeba políbit Stephanie. I když v porovnání s tím, že chtěl nechat Thana zabít, by to vlastně nic nebylo.

Místo tance se Lucious pyšným krokem odebral k Thanovi, prodíral se davem se svojí obvyklou arogancí a v ruce přitom svíral křišťálový pohár plný nejlepšího vína. Thanos se při pohledu na něj snažil objevit jakýkoli podobný rys. Oba byli královi potomci, ale nezdálo se, že by Thanos byl Luciovi jakkoli podobný.

„Jaká nádherná svatba,“ pronesl Lucious. „Je tu všechno, co mám rád: skvělé jídlo, ještě lepší víno a spousta mladých sloužících, které si vychutnám později.“

„Hleď si svého, Lucie,“ pronesl Thanos.

„Mám lepší nápad,“ kontroval Lucious. „Co kdybychom se oba chvíli dívali na tu tvoji překrásnou nevěstu, jak přelétá mezi tolika mladými muži? A vzhledem k tomu, že jde o Stephanie, mohli bychom se třeba sázet a hádat, se kterým z nich se už vyspala.“

Thanos zaťal ruce v pěst. „Jsi tu, jen abys provokoval? Protože pokud ano, můžu tě klidně vyprovodit.“

Luciův úsměv se ještě víc rozšířil. „A jakpak by to asi vypadalo? Kdyby ses ty pokoušel vyhodit následníka trůnu ze své svatby? To by nebylo moc dobré.“

„Pro tebe ne.“

„Pamatuj, kde je tvé místo, Thane,“ vyštěkl Lucious.

„Aha, já své místo znám,“ pronesl Thanos temným hlasem. „Oba ho známe, že ano?“

Lucious sebou při těch slovech lehce trhnul. I když to Thanos nevěděl jistě, tímhle se mu to potvrdilo: Lucious znal Thanův původ. Věděl, že jsou nevlastní bratři.

„Proklínám tebe i tvé manželství,“ pronesl Lucious nenávisťně.

„Prostě žárlíš,“ odpověděl mu Thanos. „Vím, že jsi chtěl Stephanie pro sebe, a teď jsem to já, kdo se s ní žení. To já jsem zůstal v Aréně a ty jsi utekl. To já jsem bojoval na Haylonu. Oba víme, kdo jsem. Takže, co vlastně zbývá pro tebe, Lucie? Jsi obyčejný hrdlořez, před kterým potřebují lidé Delosu ochranu.“

Thanos uslyšel zapraštění a sledoval, jak Lucious svírá svůj křišťálový pohár stále pevněji, až ho nakonec rozdrtil.

„Rád chráníš lůzu, že?“ pronesl Lucious. „V tom případě pomysli na tohle: zatímco sis plánoval svatbu, já jsem ničil vesnice. A budu v tom pokračovat. Popravdě, zatímco ty budeš zítra ráno ležet na svatebním loži, já už budu na cestě k další vesnici, abych naučil další bandu vesničanů, jak se mají chovat. A není nic, co bys s tím mohl udělat. Ať už si o sobě myslíš cokoli.“

Thanos měl chuť Lucia udeřit. Chtěl ho udeřit a mlátit do něj tak dlouho, dokud by z něj nezbyla jen hromada krvavých cárů na mramorové podlaze. V tu chvíli ho však za paži uchopila Stephanie. Její tanec právě končil.

„Ale Lucie, dávej pozor, rozlil jsi víno,“ pronesla s úsměvem. „To se přeci nedělá! Ale počkej, jedna z mých služebných ti přinese nové.“

„Dojdu si sám,“ odpověděl Lucious s obvyklou nezdvořilostí. „Přinesly mi tohle a podívej se, jak to dopadlo.“

Vyrazil pryč a jen stisk Stephaniiny dlaně přiměl Thana, aby zůstal stát a nevyrazil za ním.

„Nech to být,“ pronesla Stephanie. „Už jsem ti říkala, že jsou i jiné a lepší možnosti. A skutečně jsou. Věř mi.“

„Nemůže mu projít všechno, co udělal,“ nedal se Thanos.

„A taky neprojde. Ale podívej se na to takhle,“ řekla. „S kým chceš raději strávit večer? Se mnou nebo s Luciem?“

Thanos se musel usmát. „S tebou. Rozhodně s tebou.“

Stephania ho políbila. „Správná odpověď.“

Thanos cítil, jak její ruka vklouzla do jeho a jak ho táhne směrem ke dveřím. Ostatní šlechtictvo je nechávalo projít. Občas zaslechli vtípek na téma, co se bude dít dál. Stephania vedla a Thanos ji následoval. Nechal ji, aby ho dovedla do jeho komnat. Rozrazili dveře a zamířili přímo do ložnice. Tam se k němu obrátila, své ruce mu ovinula mu ruce kolem krku a dlouze ho políbila.

„Lituješ něčeho?“ zeptala se Stephania a o krok ustoupila. „Jsi rád, že sis mě vzal?“

„Jsem moc rád,“ ujistil ji Thanos. „A co ty?“

„Já dostala vše, co jsem kdy chtěla,“ odpověděla Stephania. „A víš, co chci teď?“

„Co?“

Thanos ji sledoval, jak si sáhla za záda a jak z ní se zavlněním sklouznuly šaty.

„Tebe.“

Thanos se vzbudil ve chvíli, kdy se skrz okno prodraly první sluneční paprsky. Vedle sebe cítil horké Stephaniino tělo. V noci přes něj přehodila ruku a spala přitulená. Thanos se usmál. Znovu ucítil vlnu lásky, kterou k ní cítil. Právě teď se cítil tak šťastný, jako už dlouho ne.

Kdyby neslyšel klapot podkov a řehotání koní, možná by se těsněji přitulil ke Stephanii a znovu usnul. Nebo by ji probudil polibkem. Teď ale vstal a zamířil k oknu.

Právě včas, aby viděl Lucia, jak odjíždí z hradu. Jel v čele skupiny vojáků, prapory se jim třepotaly nad hlavami, jako by to byla nějaká rytířská výprava za slávou, a ne řeznická výprava chystající se zničit bezbrannou vesnici. Thanos hleděl na Lucia, pak na postel, ve které ještě stále spokojeně spala Stephania.

Tiše se začal oblékat.

Nemohl jen tak čekat. Nemohl, dokonce ani kvůli Stephanii ne. Mluvila o lepších možnostech, jak se vypořádat s Luciem, ale co by to obnášelo? Zdvořilosti a pozvání na víno? Ne. Musel Lucia zastavit, čím dříve, tím lépe. A byl jen jediný způsob, jak to provést.

Thanos tiše vyklouzl z místnosti. Dával si pozor, aby neprobudil Stephanii. Jakmile věděl, že je vše v pořádku, rozběhl se ke stájím a už z dálky volal na sloužícího, aby mu přinesl zbroj.

Nastal čas servírovat spravedlnost.

KAPITOLA DRUHÁ

Berin cítil vzrušení a napětí panující ve vzduchu už od chvíle, kdy vstoupil do tunelů. Procházel s Ankou a Sartem klikatými podzemními chodbami, míjeli společně strážce, které na pozdrav skláněly hlavu. Míjeli další rebely, kteří se hemžili sem a tam. Prošli Strážcovou branou a Berin okamžitě ucítil, že se nálada mezi povstalcí změnila.

Teď měli všichni pocit, že by konečně mohli zvítězit.

„Tudy,“ upozornila je Anka a mávla rukou k jednomu ze stanovišť. „Ostatní nás už čekají.“

Procházel chodbami vytesanými přímo v hrubé skále. Všechny vypadaly, jako by tu byly odjakživa. Staré Trosky Delosu hluboko v podzemí. Berin přejížděl rukou po holém kameni a obdivoval jeho pevnost tak, jak to dokáže jen kovář. Přemýšlel, jak dlouho už tu tyto chodby jsou a kdo je asi vybudoval. Možná tu byly už v době, kdy se kolem procházeli Prastaří. Mnohem dříve, než kdokoli z živých pamatuje.

S tou myšlenkou se jeho vzpomínky obrátili k dceři, kterou ztratil.

Ceres.

Z přemýšlení ale Berina vytrhlo řinčení kladiv a náhlý závan horka z výhně, který ho zasáhl, když procházeli kolem jedné odbočky. Viděl tam tucet mužů, kteří se pachtili u kovadlin a snažili se vyrábět nové hrudní pláty a krátké meče. Připomnělo mu to jeho starou kovárnu a přiválo zpět vzpomínky na dobu, kdy jeho rodina ještě byla celá a pohromadě.

Zdálo se, že výjev přitáhl i Sartovu pozornost.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se ho Berin.

Sartes přikývl.

„Taky mi chybí,“ odpověděl Berin a položil mu ruku na rameno. Bylo mu jasné, že Sartes myslí na Ceres, která se vždy ochomýkala kolem výhně.

„To nám všem,“ vmísila se do hovoru Anka.

Na okamžik tam všichni tři stáli a Berin věděl, že si všichni tři úplně přesně rozumí. Všichni věděli, jak moc pro ně Ceres znamenala.

Anka si povzdechla.

„Všechno, co můžeme dělat, je dál bojovat,“ dodala, „a pokračovat ve výrobě zbraní. Potřebujeme tě, Berine.“

Berin se pokusil vymanit ze zajetí vzpomínek.

„Dělají všechno tak, jak jsem jim vysvětlil?“ zeptal se. „Skutečně dostatečně žhaví kov, než ho zakalí? Pokud ne, nikdy nebude dost tvrdý.“

Anka se usmála.

„Po setkání se o tom budeš moct přesvědčit sám.“

Berin přikývl. Alespoň s tímhle jim mohl trochu pomoci.

Sartes šel po boku svého otce, následoval Anku dál kolem kovárny, hlouběji do tunelů. Bylo v nich víc lidí, než by si dokázal představit. Muži a ženy chystali zásoby, cvičili se zbraněmi, procházeli síněmi. Sartes v některých z nich poznával bývalé odvedence osvobozené ze spárů armády.

Nakonec došli do rozlehlého prostoru, ve kterém byly rozmístěny kamenné podstavce. Na těch zřejmě dřív stávaly sochy. Prostor byl osvětlený mihotajícími se svíčkami a Sartes v jejich světle uviděl vůdce povstalců. Už na ně čekali. Hannah, která byla původně proti útoku na armádu, se teď tvářila tak spokojeně, jako by ho sama vymyslela. Oreth, teď už jeden z hlavních Ančiných zástupců, se opíral o stěnu a potutelně se usmíval. Bývalý přístavní dělník Edrin stál téměř mimo dosah světla svíček, zatímco kupecký syn Yeralt se doslova koupal v jejich světle a jeho lesklé ozdoby házely

odlesky do všech stran. Působil téměř dojmem, že mezi ně nepatří. Ostatní se mezi sebou bavili a vtipkovali.

Když k nim dorazil Sartes a ostatní, všichni ztichli. Sartes si všiml změny v jejich chování. Dřív naslouchali Ance téměř nedobrovolně. Teď, po podařeném přepadu, byl v jejich očích vidět respekt. Dokonce i Anka se teď v Sartových očích jevila víc jako vůdce. Kráčela vzpřímeněji a zdálo se, že si víc věří.

„Anka, Anka, Anka!“ začal Oreth a během chvilky se k němu přidali i ostatní, vyvolávali její jméno stejně, jako rebelové po bitvě.

Sartes také začal skandovat její jméno, které se brzy neslo celou rozlehlou jeskyní. Přestali, až když si Anka pokynem ruky vyžádala ticho.

„Vedli jsme si dobře,“ pronesla Anka s úsměvem. Byl to první úsměv, který u ní Sartes po bitvě viděl. Byla příliš vytižená odvážením raněných a padlých z pohřebiště. Měla talent všimnout si věcí, které se v průběhu povstání náhle objevovaly.

„Takže?“ zeptal se Edrin. „Rozdrtili jsme je.“

Sartes slyšel plácnutí pěsti do otevřené dlaně, jak Edrin naznačoval, co provedli s imperiální armádou.

„Zničili jsme je,“ souhlasil Yeralt, „díky tvému velení.“

Anka zavrtěla hlavou. „Porazili jsme je všichni společně. Porazili jsme je, protože všichni odvedli svůj díl práce. A protože nám Sartes přinesl jejich plány.“

Sartes cítil, jak ho otec postrkuje kupředu. Tohle nečekal.

„Anka má pravdu,“ pronesl Oreth. „Dlužíme Sartovi naše poděkování. Přinesl nám plány a navíc to byl on, kdo přesvědčil odvedence, aby nebojovali na straně armády. To díky němu teď máme víc lidí.“

„Jen napůl vycvičených odvedenců,“ odporovala Hannah. „Ne skutečných vojáků.“

Sartes se na ni podíval. Vždycky si proti němu něco našla. Neměl ji rád, ale na tom nezáleželo. Oba byli součástí něčeho mnohem většího. Záleželo jen na revoluci.

„Porazili jsme je,“ řekla Anka. „Vyhráli jsme bitvu, ale není to totéž jako svržení Impéria. Pořád nám ještě zbývá pořádný kus práce.“

„A oni mají ještě pořád spoustu vojáků,“ pronesl Yeralt. „Vleklá válka by nás všechny mohla hodně stát.“

„Teď počítáš drobné?“ obořil se na něj Oreth. „Tohle není nějaký obchod, kde by sis spočítal možné náklady a výnosy a teprve pak se rozhodl, co dál.“

Sartes vnímal jejich rozmrzelost. Když se poprvé dostal mezi rebely, čekal, že se bude jednat o jeden velký jednotný organismus, ve kterém každý myslí jen na to, jak porazit Impérium. Místo toho zjistil, že to jsou naprosto obyčejní lidé, kteří mají zcela obyčejné obavy, tužby, sny a naděje. To, že je Anka dokázala udržet i po Rexově smrti pohromadě, ho naplňovalo údivem.

„Naopak, je to největší obchod, kterého bychom se kdy mohli zúčastnit,“ prohlásil Yeralt. „Vkládáme do něj vše, co máme. Riskujeme své životy v naději, že se všechno zlepší. Pokud to nevyjde, jsem ve stejném nebezpečí, jako vy.“

„Vyjde to,“ prohlásil Edrin. „Porazili jsme je jednou, porazíme je zas. Víme, kde a kdy se chystají útočit. Máme možnost si na ně pokaždé počíhat.“

„Můžeme udělat ještě víc než to,“ řekla Hannah. „Ukázali jsme lidem, že armádu dokážeme porazit. Tak proč teď nevyrazit a nevzít si zpět, co je naše?“

„Co máš na mysli?“ zeptala se Anka. Sartes cítil, že zvažuje její slova.

„Získáme zpět vesnice jednu po druhé,“ pronesla Hannah. „Zbavíme se imperiálních vojáků, kteří v nich jsou, ještě před tím, než se Lucious přiblíží. Ukážeme lidem, jaké mají možnosti. Bude to pro něj pěkně nepříjemné překvapení, když se lidé postaví proti němu.“

„A co když je Lucious a jeho muži povraždí za to, že se mu postavili?“ odporoval Oreth. „Co pak?“

„Pak to jen dokáže, jak krutý je,“ nenechala se přesvědčit Hannah.

„Nebo lidé uvidí, že je nedokážeme ochránit.“

Sartes se rozhlížel a s překvapením si uvědomil, že to ostatní myslí vážně.

„Můžeme ve vesnicích nechat naše lidi, takže Luciovi nepodlehnu,“ navrhoval Yeralt. „Máme teď odvedence.“

„Pokud by na to došlo, proti armádě nemají šanci, nevydrží dlouho,“ odporoval Oreth. „Zemřou, stejně jako vesničané.“

Sartes věděl, že Oreth má pravdu. Odvedenci neměli takový výcvik jako nejdrsnější vojáci v armádě. Co bylo horší, vytrpěli si od vojáků tolik, že by je nejspíš vyděsil už pohled na ně.

Viděl, že si Anka znovu vyžádala ticho. Tentokrát trvalo delší dobu, než se ozvala.

„Oreth má pravdu,“ řekla.

„Samozřejmě, že s ním souhlasíš,“ vyštěkla Hannah.

„Souhlasím s ním, protože má pravdu,“ řekla Anka. „Nemůžeme jen tak přijít do vesnice, prohlásit, že je svobodná, a doufat v nejlepší. Dokonce ani s odvedenci nemáme dost bojovníků. Pokud se shromáždíme na jednom místě, Impérium bude mít nejistou možnost nás rozdrtit. Ale pokud se rozdělíme do jednotlivých vesnic, zcela určitě nás postupně zničí.“

„Pokud bychom přesvědčili dostatek vesnic, aby povstaly, a kdybych přesvědčil otce, aby najal žoldáky...“ ujal se slova Yeralt. Sartes si uvědomil, že nakonec myšlenku nedokončil. Ani kupcův syn neznal skutečné řešení.

„Tak co?“ zeptala se Anka. „Pak nás bude dost? Pokud by to bylo takhle snadné, svrhli bychom Impérium už dávno.“

„Teď máme díky Berinovi lepší zbraně,“ podotkl Edrin. „A díky Sartovi známe plány nepřítele. Máme výhodu! Řekni jí to, Berine. Řekni jí o čepelích, které jsi vyrobil.“

Sartes pohlédl na otce a ten pokrčil rameny.

„Je pravda, že jsem vyrobil dobré meče. A ostatní vyrobili spoustu docela použitelných. Je pravda, že někteří z vás teď budou mít brnění a nebude tak snadné vás zranit nebo zabít. Ale musím vám říct tohle: není to jen o mečích. Je to o rukách, které je drží. Každá ruka je jako čepel. Můžete být silní, jak chcete, ale pokud nejste zocelení uvnitř, při první příležitosti se zlomíte.“

Možná, že kdyby se ostatní nějakou dobu věnovali výrobě zbraní, pochopili by, jak vážně Berin svá slova myslel. Teď ale Sartes viděl, že je nepřesvědčil.

„Co jiného můžeme dělat?“ zeptal se Edrin. „Nemůžeme svoji příležitost jen tak zahodit a čekat. Já říkám, že musíme začít sepisovat seznam vesnic k osvobození. Pokud nemáš lepší nápad, Anko.“

„Já mám,“ ozval se Sartes.

Mluvil tišeji, než by si přál. S bušícím srdcem vykročil kupředu, překvapil sám sebe, že se odvážil promluvit. Až moc dobře si uvědomoval, že byl mnohem mladší než všichni ostatní v místnosti. Sahrál svoji úlohu během bitvy, dokonce už zabíjel, ale jedna jeho část stále měla pocit, že by tu neměl mluvit.

„Takže vyřízeno,“ prohlásila Hannah. „Teď—“

„Řekl jsem, že mám lepší nápad,“ pronesl Sartes, tentokrát již hlasitěji.

Ostatní se na něj podívali.

„Nechte mého syna promluvit,“ ozval se Berin. „Sami jste prohlásili, že vám pomohl k jednomu vítězství. Možná, že vám teď pomůže zachránit si život.“

„Jaký je tvůj nápad, Sarte?“ zeptala se Anka.

Všichni na něj upřeli pohledy a Sartes se přinutil mluvit hlasitěji. Říkal si, jak by asi promluvila Ceres. Také si vzpomněl na důvěru, kterou v něj Anka vložila už dřív.

„Nemůžeme vyrazit do vesnic,“ pronesl Sartes. „Přesně to od nás čekají. Nemůžeme jen tak spoléhat na mapy, které jsem přinesl. Pokud si ještě neuvědomili, že známe jejich plány, uvědomí si to velmi brzy. Budou se nás snažit vylákat ven.“

„Tohle všechno už víme,“ řekl Yeralt. „Říkal jsi, že máš nějaký plán.“

Sartes se nenechal odradit.

„Co kdyby tu byl způsob, jak zasáhnout Impérium na místě, na kterém to nečekají, a získat přitom nejlepší bojovníky? Co kdybychom dokázali lid přimět k povstání symbolickým vítězstvím, které by bylo mnohem větší než ochrana jedné vesnice?“

„Co máš na mysli?“ zeptala se Anka.

„Musíme osvobodit bojepány z Arény,“ odpověděl Sartes.

Následovalo dlouhé ticho. Všichni kolem na něj zírali, jeho nápad jim vyrazil dech. Sartes v jejich očích viděl pochybnosti a věděl, že musí mluvit dál.

„Přemýšlejte nad tím,“ řekl. „Téměř všichni bojepáni jsou otroci. Šlechta je nechává umírat, jako by o nic nešlo. Většina z nich bude vděčná za možnost dostat se pryč. A navíc umí bojovat lépe než jakýkoli voják.“

„To je šílenost,“ odporovala Hannah. „Zaútočit jen tak uprostřed města... Všude budou stráže.“

„Mně se to líbí,“ prohlásila Anka.

Ostatní se na ni zadívali a Sartes cítil příval vděčnosti za její podporu.

„Nebudou to čekat,“ dodala.

V místnosti znovu zavládlo ticho.

„A pak bychom nepotřebovali žoldáky,“ ozval se po chvíli Yeralt a zamnul si bradu.

„Lidé povstanou,“ dodal Edrin.

„Budeme to muset udělat v době Jatek,“ podotkl Oreth. „Jen v tu dobu jsou všichni bojepáni na jednom místě a uvidí to tak nejvíc lidí.“

„Před Měsíčním festivalem žádná Játka nebudou,“ pronesl Berin. „To je za šest týdnů. A během šesti týdnů dokážu vyrobit spoustu zbraní.“

Tentokrát Hannah zůstala zticha. Pravděpodobně cítila, že ostatní mění názor.

„Takže domluveno?“ zeptala se Anka. „Osvobodíme bojepány během Měsíčního festivalu?“

Sartes sledoval, jak jeden po druhém přikyvují. Nakonec přikývla i Hannah. Ucítil otcovu ruku na rameni. V jeho očích viděl záblesk souhlasu. To bylo vše, co potřeboval.

Jen se modlil, aby je jeho plán všechny nezavedl do záhuby.

KAPITOLA TŘETÍ

Ceres snila a ve svých snech viděla střetnutí ohromných armád. Viděla sebe samu, jak bojuje v jejich čele oděná do zbroje zářící ve slunečním světle. Viděla sebe samu, jak vede ohromný národ ve válce, která rozhodne o osudu celého lidstva.

Při tom všem ale také viděla sebe samu, jak se rozhlíží a hledá svoji matku. Sáhla po meči a uvědomila si, že žádný nemá.

S trhnutím se probudila. Byla noc, nekonečné moře, které se před ní rozprostíralo, bylo krásně ozářené měsícem. Zatímco se i s loďkou houpala na vlnách, neviděla nikde žádnou pevnou zemi. Jen hvězdy na nebi jí prozrazovaly, že pluje stále ve správném kurzu.

Nad hlavou jí zářila známá souhvězdí. Viděla Dračí ocas přímo pod měsícem nízko nad obzorem. Pak také Prastaré oko, v jehož středu zářila jedna z nejjasnějších hvězd celé černé oblohy. Zdálo se, že loď, kterou jí lesní lidé napůl postavili a napůl nechali vyrůst, se nikdy neodchýlila od kurzu, dokonce ani když se Ceres zrovna nemohla věnovat kormidlu a odpočívala nebo jedla.

Ceres si všimla podivných světél ve vodě na pravoboku. Vedle lodi se vodou vznášely světélkující medúzy jako nějaké podvodní mraky. Ceres spatřila rychle se pohybující obrys nějaké šípovitě tvarované ryby, která proplouvala hejnem a pokaždé chňapla po medúze a zmizela v hlubinách dřív, než se jí stihly ostatní dotknout svými žahavými úponky. Ceres je sledovala, dokud hejno nezmizelo v dálce.

Snědla kousek sladkého, šťavnatého ovoce, kterým jí ostrované naplnili loď. Když odplouvala, zdálo se, že ho má dost na několik týdnů, ale teď už se jí zásoby nezdály tak velké. Uvědomila si, že myslí na vůdce lesních lidí, který jí od prvního okamžiku připadal svým zvláštním způsobem tak pohledný. A to i navzdory kletbě, kvůli které měl některé části kůže mechově zelené a jiné hrubé jako kůru stromu. Jestlipak zrovna teď na ostrově hraje svoji podivnou hudbu a myslí na ni?

Všude kolem se začala z vody zvedat mlha, stále hustší a hustší. Odrážela zbytky měsíčního světla a současně blokovala výhled na noční nebe. Vířila a vlnila se kolem lodi, jako by se její chapadla přímo sápara po Ceres. Vzpomínky na Eoina neúprosně vedly ke vzpomínkám na Thana. Thana, který zemřel na pobřeží Haylonu ještě dřív, než mu Ceres stihla říct, že svá prohlášení nemyslela tak vážně. Když byla sama v lodi, nedokázala se odpoutat od myšlenek na to, jak moc jí chybí. Láska, kterou k němu cítila, jí připadala jako dlouhá nit poutající ji k Delosu a táhnoucí ji zpět, i když Thanos už tam nebyl.

Myšlenky na Thana ji bolely. Vzpomínka na něj jí připadala jako rána, která se nikdy nezhojí. Bylo toho tolik, co musela ještě udělat, ale nic z toho jí ho nevrátí. Bylo tolik věcí, které by mu řekla, kdyby tu byl s ní, ale on tu nebyl. Byla tu jen prázdnota vířící mlhy.

Mlha se dál svíjela kolem lodi a Ceres si všimla ostrých kamenů trčících z vody. Některé byly jako noc černé a jako břitva ostré čediče, jiné hrály všemi barvami duhy a působily jako obrovské drahokamy zasazené do rozčeřeného modrého oceánu. Některé na sobě měly rýhy, které se po jejich obvodu vlnily ve spirálách, a Ceres si nebyla jistá, jestli jsou přírodního původu, nebo je vytvořila ruka nějakého dávného umělce.

Je její matka někde za těmi kameny?

Ta myšlenka naplnila Ceres vzrušením, zavířila v ní stejně jako mlha, která se vlnila kolem lodi. Konečně uvidí svoji matku. Svoji skutečnou matku. Ne tu, která ji vždy nenáviděla a která ji při první příležitosti prodala otrokáři. Ceres nevěděla, jaká to bude žena, ale i tak ji myšlenka na ni naplňovala vzrušením, zatímco naváděla loď mezi kameny.

Loďky se zmocnily silné proudy a hrozily, že Ceres vytrhnou kormidlo z rukou. Kdyby neměla sílu, která pramenila z její vnitřní moci, zřejmě by kurz neudržela. Stáhla kormidlo ke straně a loďka zareagovala s téměř živoucí ladností. Proplula kolem jednoho kamene tak blízko, že se ho téměř dotkla.

Proplouvala mezi kameny a s každým, kolem kterého proplula, stále víc myslela na to, jak se blíží ke své skutečné matce. Jaká asi bude? V Ceresiných představách byla jako zastřená v mlze, ale i tak měla Ceres své představy a naděje. Možná, že bude laskavá a něžná, milující. Bude mít všechny vlastnosti, které neměla její rádoby matka v Delosu.

A co si o ní asi její matka pomyslí? Nad tím Ceres přemýšlela celou dobu, co kormidlovala loď skrz mlhu. Nevěděla, co ji čeká. Možná, že se na ni matka bude dívat jako na někoho, kdo neuspěl v Aréně. Na někoho, kdo nebyl ničím jiným než otrokem Impéria. Na někoho, kdo přišel o všechny, na kterých mu záleželo. Co když ji matka zavrhne? Co když bude hrubá, krutá nebo nenávidná?

Nebo možná, jen možná, bude hrdá.

Mlha kolem lodi zmizela tak prudce, jako by se zvedla opona, a moře kolem bylo náhle hladké jako sklo. Kolem nebyly už žádné kameny. Ceres okamžitě zjistila, že něco je jinak. Světlo měsíce bylo náhle mnohem jasnější, a navíc se kolem něj otáčela barevná mlhovina. Dokonce i hvězdy jako by se změnily. Ceres už neviděla známá souhvězdí na místech, kde čekala, že je spatří. Přes obzor se řítila kometa a prozařovala ho ohnivě rudou barvou smíchanou se žlutou a dalšími barvami, které na světě neměly obdoby.

A co bylo ještě zvláštnější, Ceres cítila, jak jí s krví v těle pulzuje i moc. Jako by reagovala na místo, na kterém se zrovna nacházela. Jako by se v ní rozpínala, otevírala a umožňovala jí poznat nové místo stovkami nových způsobů, o kterých předtím neměla ani tušení.

Ceres viděla, jak se z vody vynořuje obrys. Něco dlouhého, hadovitého se zvedlo do vzduchu a vzápětí se to zřítilo zpět do vln, přičemž to rozstříklo obrovský gejzír vody. Stvoření se ještě na okamžik objevilo a Ceres měla dojem, že kolem proplouvá něco obrovského. Nakonec stvoření zmizelo pod hladinou. A z tvorů, kteří Ceres připadali jako ptáci vznášející se v měsíčním světle, se při bližším pohledu staly obrovské stříbřité mury, které byly větší než její hlava.

Náhle Ceres ztěžkla víčka. Rychle proto upevnila kormidlo, lehla si a nechala spánek, aby ji přemohl.

Probudila se za zvuku ptačího křiku. Zamrkala do slunečního světla a posadila se. Zjistila, že to nejsou ptáci. Dvě stvoření s těly velkých koček se jí vznášela nad hlavou za pomoci orlích křídel. Rozevírala podivné tlamy a vydávala nezvyklé zvuky. Nezdálo se ale, že se chtějí přiblížit. Kroužila kolem lodi, a nakonec zmizela v dálce.

Ceres je sledovala a pohledem přitom zavadila o nízký obrys pevniny na obzoru, ke kterému stvoření mířila. Co nejrychleji vyskočila, napjala malou plachtu a snažila se zachytit vítr tak, aby ji hnál směrem k ostrovu.

Obrys byl stále větší a větší, a když se Ceres přiblížila, zjistila, že jsou to zase kameny vystupující z moře. Nebyly ale stejné jako ty v mlze. Tyhle byly hranaté, vyrobené z duhového mramoru. Některé z nich vypadaly jako věže velkých staveb, které už dávno klesly do vln.

Z vody trčel tak velký oblouk, že si Ceres nedokázala představit, co pod ním asi mohlo procházet. Když se podívala přes bok lodi, byla voda tak čistá, že viděla až na mořské dno. Moře tu nebylo hluboké a Ceres pod sebou viděla trosky dávno ztracených budov. Byly tak blízko, že by k nim Ceres mohla doplavat, kdyby na chvíli zadržela dech. Nakonec to ale neudělala. Jednak kvůli stvořením, které v poslední době viděla, a také kvůli tomu, co na ni čekalo dál.

Tohle bylo ono. Ostrov, kde konečně najde odpovědi, které potřebovala. Místo, kde se naučí ovládat svoji sílu.

A kde se konečně setká se svojí matkou.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Lucious švihl čepelí nad hlavou a vychutnával si odlesk, kterým zazářila v ranním slunci. Vzápětí stál hlavu starci, který se mu postavil do cesty. Všude kolem padali rukama Luciových mužů k zemi další obyčejní lidé – ať už ti, kteří se odvážili vzdorovat, nebo ti, kteří byli tak hloupí, že byli na špatném místě ve špatnou dobu.

Zatímco se kolem něj rozléhaly výkřiky, usmíval se. Měl rád, když se vesničané pokoušeli bránit. Poskytovalo to jemu i jeho mužům důvod, aby jim ukázal, jak moc slabí jsou v porovnání s ním. Kolik už jich zabil při nájezdech, jako byl tento? Neobtěžoval se počítáním. Proč by se měl zdržovat tím, že vůči lůze projeví jakýkoli zájem?

Lucious se rozhlédl a sledoval, jak se vesničané rozutíkají. Pokynul několika mužům a ti se vydali je stíhat. Když utíkali, bylo to skoro ještě lepší, než když bojovali. Pak totiž byla výzva ulovit je jako zvěř, kterou stejně byli.

„Přeješ si svého koně, výsosti?“ zeptal se jeden z jeho mužů, který mu přivedl jeho hřebce.

Lucious zavrtěl hlavou. „Raději luk.“

Muž přikývl a podal Luciovi elegantní luk z bílého jasanu prokládaný rohovinou a zdobený stříbrem. Lucious založil šíp, napjal tětivu a vystřelil. V dálce se jeden z vesničanů zhroutil k zemi.

Už nemuseli bojovat, ale to neznamenalo, že tu skončili. Ani zdaleka ne. Vesničané, kteří se skrývali, poskytovali Luciovi téměř stejné množství zábavy jako ti, kteří bojovali nebo se pokoušeli utíkat. Bylo tolik nejrozumnějších způsobů, jak mučit ty, kteří vypadali, že mají nějaké zlato. Tolik způsobů, jak popravovat ty, kteří vypadali, že by mohli sympatizovat s rebely. Lámání v kole, oprátka, věznění v kleci... co to bude dnes?

Lucious dal pokyn skupině svých mužů, aby začali vyrážet dveře. Líbilo se mu upalovat ty, kteří se snažili skrývat, ale uvědomoval si, že domy jsou cennější než jejich obyvatelé. Z jednoho domu vyběhla žena. Lucious ji chytil a ledabyly ji odhodil směrem k jednomu z otrokářů, kteří ho následovali, jako žraloci následují velrybářskou loď.

Lucious vešel do vesnického chrámu. Kněz už ležel na podlaze a držel si v dlaních zlomený nos. Luciovi muži sbírali zlaté a stříbrné relikvie do pytlů. Do cesty se mu postavila žena v kněžské róbě, snažila se ho zastavit. Lucious si všiml záblesku plavých vlasů pod kápí a také pohledných rysů, což ho přimělo, aby se zastavil.

„Tohle nemůžeš,“ vyhrkla žena. „Tady jsi v chrámu!“

Lucious ji chytil a strhl jí kápí, aby se na ni mohl lépe podívat. Ani zdaleka nevypadala tak dobře jako Stephanía – žádná neurozená žena tak nemohla vypadat – ale vypadala dost podobně na to, aby ho na chvíli zabavila. Než ho začne nudit.

„Vyslal mě tvůj král,“ prohlásil Lucious. „Nezkoušej mi říkat, co můžu a nemůžu!“

Zkoušelo to až moc lidí v jeho životě. Zkoušeli ho omezovat, a přitom právě on byl jedinou osobou v Impériu, která se v ničem omezovat nemusela. Zkoušeli to dokonce i jeho rodiče, ale on bude jednoho dne vládnout. Bude z něj král, ať už je v knihovně napsané cokoli. I když si starý Cosmas myslel, že bude Lucious příliš hloupý na to, aby to pochopil. Thanos zjistí, kde je jeho místo.

Lucious zajel rukou kněžce do vlasů a pevně je sevřel. I Stephanía zjistí, kde je její místo. Jak si mohla dovolit jen tak se provdat za Thana, když měla na dosah prince, po kterém měla toužit? Ne, Lucious si už najde způsob, jak to všechno napravit. Rozdělí Stephanii a Thana tak snadno, jako odděloval hlavy od těl téhle chamradi. Pak si Stephanii vezme. Ať už proto, že nechtěl, aby ji měl Thanos, nebo proto, že bude perfektním doplňkem k jeho pozici. Užije si to. A do té doby mu jako obstojná náhrada poslouží tahle kněžka.

Hodil ji jednomu ze svých mužů, aby ji hlídal, a vyrazil kupředu, aby se podíval, jaká další zábava ho ještě čeká v téhle mizerné vesnici. Když vyšel ven, spatřil dva ze svých mužů, jak ke stromu přivazují jednoho z vesničanů tak, aby měl široce rozpažené ruce.

„Proč jste ho nechali naživu?“ zeptal se Lucious vojáků.

Jeden z nich se usmál. „Tady Tor mi vyprávěl o jedné věci, kterou provádějí severané. Říkají tomu Krvavý orel.“

Luciovi se líbilo, jak to zní. Už se chtěl zeptat, jak se to přesně provádí, když zaslechl výkřiky jedné z hlídek, které nechal na stráží pro případ, že by se blížili rebelové. Lucious se podíval směrem, odkud zvuk přicházel, ale místo hordy lůzy spatřil jediného blížícího se jezdce na koni. Okamžitě poznal jeho zbroj.

„Thanos,“ řekl si pro sebe. Luskal prsty. „No, zdá se, že dnešek bude zajímavější, než jsem si myslel. Přineste mi luk.“

Thanos pobídl koně ostruhami, protože viděl, co se Lucious chystá udělat. Ať už měl při odchodu od Stephanie jakékoli pochybnosti, teď byly pryč. Zmizely, když viděl mrtvé vesničany, chamtivé otrokáře a bezbranného muže připoutaného ke stromu.

Viděl, jak se Lucious rozkročil a natáhl luk. Thanos na okamžik nevěřil tomu, že to skutečně udělá, ale proč by ne? Lucious se ho přeci snažil zabít už dřív.

Viděl, jak Lucious vypustil šíp, a pozvedl štít právě včas. Uslyšel kovový náraz hrotu a viděl, jak šíp spadl k zemi. Následoval druhý šíp. Ten už štít prorazil a zastavil se jen několik palců od Thanova obličeje.

Thanos pobídl koně do ještě rychlejšího trysku a kolem prosvístěl třetí šíp. Viděl Lucia a jeho muže, jak mu uskakují z cesty, a projel přímo místem, kde ještě před chvílí stáli. Prudce zastavil a tasil meč zrovna ve chvíli, kdy Lucious po úskoku získal rovnováhu.

„Thane, ty máš tedy na spěch. Kdo by si kdy myslel, že se na mě budeš tak těšit.“

Thanos namířil meč na Luciovo srdce. „Okamžitě toho nech, Lucie. Nenechám tě dál zabíjet náš lid.“

„Náš lid?“ obořil se na něj Lucious. „Je to můj lid, Thane. Můj a já si s ním můžu dělat, cokoli se mi zamane. Dovol mi krátkou ukázkou.“

Thanos sledoval, jak Lucious tasil meč a vyrazil k muži přivázanému u stromu. Okamžitě si uvědomil, co se jeho nevlastní bratr chystá udělat, a pobídnul koně.

„Zastavte ho,“ nařídil Lucious.

Jeho muži ihned uposlechli. Jeden vykročil směrem k Thanovi a bodl mu kopím směrem k obličeji. Thanos kopí odrazil štítem a navíc ho přetál mečem. Nakonec ještě skopl muže na zem. Druhého muže, který se ho pokoušel zastavit, bodl do ramene skrz kroužkovou zbroj.

Postupoval stále kupředu i přes odpor Luciových mužů. Lucious se zatím blížil k oběti, kterou si vybral. Thanos švihl mečem po jednom z Luciových pohůnků a snažil se nezastavovat. O okamžik později na něj ale svým mečem zaútočil sám Lucious. Thanos jen tak tak stihl blokovat jeho úder štítem a vzduchem se rozlehl hlasitý třesk kovu o kov.

Lucious chytil Thanův štít.

„Jsi tak předvídatelný, Thane,“ řekl. „Soucit byl vždycky jednou z tvých slabostí.“

Pak zatáhl tak prudce, že strhl Thana ze sedla. Thanos se odkulil právě včas, aby se vyhnul výpadu mečem. Rychle vyprostil ruku z řemení štítu a chytil meč obouruč. Luciovi muži se znovu přibližovali. Thanos viděl, že je jeho kůň v pořádku, ale i tak ztratil výhodu jeho výšky.

„Zabijte ho,“ rozkázal Lucious. „Pak to hodíme na povstalece.“

„V takových pokusech jsi dobrý, že ano?“ vyštěkl Thanos. „Škoda, že nikdy nedokážeš nic dokončit.“

Jeden z Luciových mužů se k němu rozběhl a mával přitom palicí s hroty. Thanos ukročil tak, aby ho muž nemohl zasáhnout, šikmo po něm seknul a pak zavířil mečem, aby si udržel odstup od ostatních.

Snažili se k němu přiblížit rychle a ze všech směrů, jako by věděli, že ani jeden z nich nemá šanci Thana porazit v souboji jeden na jednoho. Thanos ustoupil tak, aby měl za zády stěnu nejbližšího domu a nepřátelé ho nemohli obklíčit. Teď měl poblíž tři muže – jednoho se sekerou, druhého s krátkým mečem a třetího se zbraní připomínající srp.

Thanos nedělal velké výpady, pozorně je sledoval a dával si pozor, aby se ani s jedním z nich nepustil do delší potyčky, díky které by mohli ostatní proklouznout a dostat se mu na tělo.

Muž po Thanově pravici se pokusil o výpad krátkým mečem. Thanos ho částečně vykryl a cítil, jak mu meč sklouzl po brnění. Šestý smysl mu poradil, aby se přikrčil zrovna ve chvíli, kdy mu nad hlavou zasvištěla sekera muže po levici. Thanos máchl mečem ve výšce mužových kotníků a srazil ho na zem. Pak bodnul dozadu a nahoru a uslyšel výkřik muže, který se na něj pokusil zaútočit zblízka.

Muž se zakřivenou čepelí byl opatrnější.

„Zaútočte! Zabijte ho!“ vykřikoval netrpělivě Lucious. „Nebo to radši udělám sám!“

Když se Lucious přidal do boje, zavířil Thanos mečem. Pochyboval, že by se přidal, kdyby neměl ještě dalšího muže, který by mu při útoku pomáhal, a možná ještě další na cestě. Všechno, co Lucious uměl, bylo jen zdržovat a Thanos nechtěl, aby ho nepřátelé přechýlili.

Proto raději nečekal. Místo toho se vrhl do útoku. Prováděl výpad za výpadem, střídal údery proti Luciovi a proti muži, který mu pomáhal. Postupně si vytvořil určitý rytmus. Pak náhle vynechal, muž se srpovitou zbraní ho chtěl zablokovat, ale máchnul přitom jen do vzduchu. Thanos toho využil a čistě mu stál hlavu.

Pak okamžitě zaútočil na Lucia. Čepel se střetla s čepelí. Lucious po něm kopnul, ale Thanos ukročil stranou. Pak rukou hmatl po Luciovu meči a zachytil ho za záštitu. Prudce šknul a vyrval mu meč z rukou. Vzápětí sekl z boku. Čepel se odrazila od Luciova hrudního plátu. Lucious tasil dýku a Thanos si přehodil meč v rukách. Teď ho držel za čepel, máchl jím nízko a záštitou ho zachytil jako hákem Luciovi pod kolenem.

Trhnul a Lucious se zřítíl na zem. Thanos mu drtivou silou vykopl dýku z rukou.

„Zopakuj mi, že je soucit mojí velkou slabostí,“ pronesl Thanos a přiložil Luciovi špičku meče na krk.

„To bys neudělal,“ prohlásil Lucious. „Snažíš se mě jen vystrašit.“

„Vystrašit tě?“ zeptal se Thanos. „Pokud bych si myslel, že by to stačilo, vystrašil bych tě k smrti už dávno. Ne, chystám se to celé ukončit.“

„Ukončit?“ zeptal se Lucious. „Tohle nekončí, Thane. Ne, dokud nevyhrajú.“

„Tak na to bys čekal hodně dlouho,“ ujistil ho Thanos.

Pozvedl meč. Musel to udělat. Lucia musel někdo zastavit.

„Thane!“

Thanos se ohlédl. Byl to Stephaniin hlas. Ke svému úžasu ji skutečně uviděl. Blížila se k nim, sama na koni v plném trysku. Měla na sobě jednoduchý jezdecký úbor, na hony vzdálený elegantním šatům, které obvykle nosila. Podle neupraveného vzhledu se navíc dalo usuzovat, že se oblékala ve spěchu.

„Thane, nedělej to!“ vykřikla, když se dostala blíž.

Thanos sevřel meč ještě pevněji. „Po tom všem, co udělal, si myslíš, že si to nezaslouží?“

„Nejde o to, co si zaslouží,“ pronesla Stephania a seskočila při tom z koně. „Jde o to, co si zasloužíš ty. Pokud ho zabiješ, zabijí tě za to. Tak to chodí a já tě takhle nechci ztratit.“

„Poslechni ji, Thane,“ ozval se Lucious.

„Bud' zticha,“ vyštěkla Stephania. „Nebo ho chceš provokovat, aby tě skutečně zabil?“

„Někdo ho musí zastavit,“ prohlásil Thanos.

„Ale ne takhle,“ trvala na svém Stephania. Thanos cítil dlaň, kterou mu položila na paži. Cítil, že mu tlačí ruku s mečem stranou. „Ne způsobem, při kterém pak zabijí i tebe. Přísahal jsi, že budeš můj po zbytek našich životů. Skutečně bys chtěl, aby to bylo tak krátce?“

„Stephanie—“ začal Thanos, ale ona ho nenechala domluvit.

„A co já?“ zeptala se. „V jakém nebezpečí pak budu já, když můj manžel zabije následníka trůnu? Ne, Thane, přestaň s tím. Nedělej to. Kvůli mně.“

Kdyby ho o to požádal kdokoli jiný, Thanos by to nejspíš přešel. V sázce bylo příliš mnoho. Ale nemohl riskovat Stephaniin život. Bodl. Meč se zabodl do prachu jen palec od Luciovy hlavy. Lucious se v tu chvíli odvalil, vyskočil na nohy a utíkal ke koni.

„Toho budeš litovat!“ zvolal ještě. „Přísahám, že toho budeš litovat!“

KAPITOLA PÁTÁ

Thanos se i se Stephanií vracel domů a už z daleka viděl strážce, které na něj čekaly u městské brány. Zvedl bradu a pokračoval v jízdě. Čekal to. A nechystal se utíkat.

Stephania je samozřejmě viděla taky. Thanos si všiml, jak v sedle náhle ztuhla a během okamžiku změnila výraz z uvolněného ve formální. Bylo to, jako by si nasadila masku. Thanos ji bezděčně vzal za ruku, ve které svírala otěže.

Strážní před nimi zkřížili halapartny, aby nemohli pokračovat v cestě. Thanos zastavil koně. Udržoval ho tak, aby byl mezi strážemi a Stephanií. To pro případ, že je Lucious nějakým způsobem přesvědčil nebo uplatil, aby na ně zaútočili. Viděl, že k nim přistupuje důstojník a salutuje jim na pozdrav.

„Princi Thane, vítej zpátky v Delosu. Já a moji muži máme rozkaz doprovodit tě ke králi.“

„A co když si můj manžel nepřeje váš doprovod?“ zeptala se Stephania tónem, kterým by si mohla podmanit celé Impérium.

„Odpust', má paní,“ pronesl důstojník, „ale král své rozkazy formuloval dost jasně.“

Thanos pozvedl ruku dřív, než se Stephania stihla znovu ozvat.

„Rozumím,“ řekl. „Půjdu s vámi.“

Strážní mu uvolnili cestu a k jejich cti je nutno dodat, že skutečně vypadali jako doprovod, kterým tvrdili, že mají být. Vedli je skrz Delos a Thanos si uvědomil, že cesta, kterou šli, byla jednou z nejkrásnějších ve městě. Drželi se ulic lemovaných stromy a honosnými domy šlechticů. Vyhýbali se nejhorším částem města, i když by tudy byla cesta kratší. Možná se chtěli pohybovat v bezpečnějších oblastech. Nebo si možná mysleli, že královští, jako jsou Thanos a Stephania, nechtějí vidět bídu ostatních lidí.

Brzy se dostali až ke hradu. Strážní je provedli skrz brány a stájníci pak převzali jejich koně. Společná cesta hradem byla více omezující. Byla kolem nich spousta stráží a v úzkých chodbách bylo těsno. Stephania vzala Thana za ruku a ten ji jemně stisknul, aby ji ujistil, že je stále s ní.

Když dorazili ke královským komnatám, postavili se jim do cesty příslušníci královy tělesné stráže.

„Král si přeje mluvit s princem Thanem o samotě,“ pronesl jeden z nich.

„Jsem jeho žena,“ pronesla Stephania tónem, o kterém Thanos předpokládal, že by kohokoli donutil uskočit Stephanii z cesty.

Nezdálo se ale, že by měl jakýkoli vliv na královu osobní stráž. „I přesto.“

„Bude to v pořádku,“ řekl Thanos.

Když vstoupil do komnaty, král už na něj čekal. Sám král Claudius. Stál opřený o meč, jehož jílec tvořila spletená chapadla obrovského krakena. Meč byl tak dlouhý, že králi sahal téměř k hrudi. Thanos nepochyboval, že čepel je ostrá jako břitva. Pak uslyšel klapnutí zavíraných dveří.

„Lucious mi řekl, co jsi udělal,“ řekl král.

„Je mi jasné, že běžel rovnou za tebou,“ odpověděl Thanos. „Řekl ti taky, co tou dobou dělal on?“

„Dělal to, co měl nařízeno,“ vyštěkl král, „aby se vypořádal s rebelií. Přesto jsi vyrazil za ním a zaútočil na něj. Zabil jsi jeho muže. Prý jsi ho porazil díky nějakému špinavému triku a zabil bys ho, kdyby se neobjevila a nezasáhla Stephania.“

„Jak masakrování vesničanů zastaví rebely?“ odporoval Thanos.

„Zajímáš se víc o vesničany než o své vlastní činy,“ pronesl král Claudius. Pozvedl meč, jako by ho chtěl potěžkat. „Útok na králova syna je zrada.“

„Já jsem králův syn,“ připomněl mu Thanos. „Nepopravil jsi Lucia, když se mě pokusil zabít.“

„Tvůj původ je také jediným důvodem, proč jsi stále naživu,“ odpověděl král. „Jsi můj syn, ale to je i Lucious. Přestaň mu vyhrožovat.“

V Thanovi se vzedmula vlna hněvu. „Nikdy nic nedostanu. Nemůžu ani přiznat, kdo jsem.“

V rohu místnosti stály sochy znázorňující slavné předky z královského rodokmenu. Byly stranou, téměř jako kdyby byly schválně schované. Jako by si král nechtěl připomínat, odkud pochází. Přesto na ně Thanos ukázel.

„Lucious se na ně může podívat a nárokovat si díky nim postavení sahající až do doby, kdy Impérium vzniklo,“ pronesl. „Může si nárokovat postavení díky všem, kteří získali trůn v době, když Prastaří opustili Delos. A co mám já? Nejasné drby o mém původu? Napůl zapomenuté vzpomínky na rodiče, o kterých ani nevím, jestli jsou skutečné?“

Král Claudius přešel na druhou stranu místnosti, kde měl své křeslo. Posadil se do něj a položil si meč na kolena.

„Máš čestné místo u dvora,“ řekl.

„Čestné místo u dvora?“ odpověděl Thanos. „Mám místo náhradního prince, o které nikdo nestojí. Lucious se mě na Haylonu možná pokusil zabít, ale byl jsi to v první řadě ty, kdo mě tam poslal.“

„Rebelie musí být potlačena, ať se rozhoří kdekoli,“ nedal se král. Thanos ho sledoval, jak přejíždí palcem po ostří meče na kolenou. „To sis musel uvědomit.“

„Já si toho uvědomil,“ prohlásil Thanos a přešel po místnosti, aby se zastavil před svým otcem. „Uvědomil jsem si, že by ses mě raději zbavil, než aby ses ke mně znal. Jsem tvůj nejstarší syn. Dle zákonů království bych měl být tvým následníkem. Nejstarší syn byl dědicem trůnu už od prvních dnů Delosu.“

„Nejstarší žijící syn,“ pronesl král tiše. „Myslíš si, že bys přežil, kdyby to lidé věděli?“

„Nesnaž se předstírat, že jsi mě chránil,“ odpověděl Thanos. „Chráníl jsi jen sám sebe.“

„Raději to, než bojovat celý život za lidi, kteří si to ani nezaslouží,“ řekl král. „Víš, jak to vypadá, když pobíháš kolem a snažíš se chránit vesničany, kteří by měli znát své místo?“

„Vypadá to tak, jako že se o ně někdo stará!“ vykřikl Thanos. Nemohl si pomoci a musel zvýšit hlas. Zdálo se, že je to jediná možnost, jak přinutit otce, aby se nad tím zamyslel. Možná, že ho pak pochopí, možná, že se pak Impérium změní k lepšímu. „Vypadá to, jako že jejich vládci nejsou nepřátelé, kteří je touží vyvraždit, ale jsou to lidé, které by měli respektovat. Vypadá to, jako by pro nás jejich životy něco znamenaly, a že pro nás nejsou jen hračky na naše oslavy!“

Když Thanos domluvil, byl král dlouhou dobu zticha. Thanos v jeho očích viděl zuřivost. To bylo v pořádku. Téměř se to vyrovnalo hněvu, který cítil Thanos.

„Poklekni,“ pronesl král nakonec.

Thanos zaváhal jen na okamžik, ale i to očividně stačilo.

„Poklekni!“ vykřikl král. „Nebo chceš, abych tě k tomu přinutil? Ještě pořád jsem tu králem já!“

Thanos poklekl na tvrdou kamennou podlahu před královým křeslem. Sledoval, jak král s obtížemi zvedá meč. Jako by už uplynula dlouhá doba od chvíle, kdy to dělal naposledy.

Thanos myšlenkami zabloudil k meči, který měl u svého boku. Nepochyboval, že kdyby došlo na souboj mezi ním a králem, zvítězil by. Byl mladší, silnější a trénoval s těmi nejlepšími bojovníky, kteří kdy stanuli v Aréně. Znamenalo by to ale zabít svého otce. Víc než to, skutečně by to byla zrada.

„V životě jsem se naučil hodně věcí,“ pronesl král stále s mečem v rukách. „Když jsem byl ve tvém věku, byl jsem stejný jako ty. Byl jsem mladý, byl jsem silný. Bojoval jsem a bojoval jsem dobře. Zabíjel jsem muže v bitvách, zabíjel jsem muže v soubojích v Aréně. Snažil jsem se bojovat za všechno, o čem jsem si myslel, že je správné.“

„Co se s tebou stalo?“ zeptal se Thanos.

Král zkrivil rty do úšklebku. „Poučil jsem se. Zjistil jsem, že když jim dáš možnost, lidé k tobě nepřijdou, aby ti pomohli vstát. Místo toho tě roztrhají na kusy. Zkoušel jsem prokazovat soucit a pravdou je, že to nebylo nic víc než bláznovství. Když se ti někdo postaví, musíš ho zničit. Protože pokud ho nezničíš, zničí on tebe.“

„Nebo z něj uděláš svého přítele,“ řekl Thanos, „a on ti pomůže udělat svět lepším.“

„Přítele?“ zeptal se král a zvedl meč o kousek výš. „Mocní lidé nemají přátele. Mají spojení, služebníky a patolízaly, ale ani na chvíli si nemyslí, že se k tobě nemohou obrátit zády. Rozumný člověk je udržuje na místě, na které patří, jinak je bude sledovat, jak proti němu povstanou.“

„Lidé si zaslouží víc než to,“ nedal se Thanos.

„Myslíš si, že lidé dostávají to, co si zaslouží?“ vykřikl král Claudius. „Dostanou to, co si vezmou! Mluvíš, jako by sis myslel, že lůza je nám rovná. Není. Už od narození jsme vychováni tak, abychom jim vládli. Jsme vzdělanější, silnější, ve všech směrech lepší. Chtěl bys ubytovat prasečkáře ve svém sousedství, zatímco já jim chci ukázat, že patří do svých chlívků. Lucious to pochopil.“

„Lucious chápe pouze krutost,“ pronesl Thanos.

„A právě krutost je potřeba k vládnutí!“

Thanos pak sledoval, jak král máchl mečem. Možná se měl přikrčit. Možná by dokonce stihl sáhnout po svém meči. Místo toho ale zůstal klečet a sledoval, jak meč opsal široký oblouk směrem k jeho krku a ve slunečním světle se přitom leskl.

Zastavil se ještě před tím, než mu přesekl krk, ale ne příliš daleko. Thanos cítil štípnutí, když se ostří dotklo jeho kůže, ale ani se nepohnul, i když chtěl.

„Ani ses nezachvěl,“ konstatoval král. „Málem jsi ani nemrknul. Lucious by se pohnul. Pravděpodobně by škemral o život. To je jeho slabost. Ale Lucious má sílu dělat to, co je nutné, aby si udržel v rukou vládu. To proto je následníkem trůnu on. Dokud nevytěsníš slabost ze svého srdce, nepřijmu tě jako svého syna. Neprohlásím tě za vlastního. A pokud znovu napadneš mého právoplatného syna, přijdeš o hlavu. Rozumíš?“

Thanos vstal. Měl dost klečení před tímhle mužem. „Rozumím, otče. Naprosto ti rozumím.“

Obrátil se a vyrazil ke dveřím. Nečekal na královo svolení. Co by asi tak jeho otec mohl udělat? Kdyby ho zavolal zpátky, vypadal by kvůli tomu jako slaboch. Thanos vykročil ven, Stephania tam na něj stále čekala. Vypadala, že si kvůli okolostojícím strážím stále udržela svůj netečný výraz, ale když Thanos vyšel ven, přiběhla k němu.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se ho a položila mu ruku na tvář. Pak jí sklouzla níž, a nakonec ji odtáhla. Thanos si všiml, že na ní má krev. „Thane, ty krvácíš!“

„To je jen škrábnutí,“ ujistil ji Thanos. „Z předchozího boje mám nejspíš horší.“

„Co se tam stalo?“ zeptala se Stephania.

Thanos se přinutil k úsměvu, ale ten byl kyselejší, než zamýšlel. „Jeho výsost se rozhodla, že mi připomene moje místo. Že ať už jsem princ nebo ne, zdaleka pro něj nemám takovou hodnotu jako Lucious.“

Stephania mu položila ruce na ramena. „Říkala jsem ti to, Thane. Byla to chyba. Nemůžeš tolik riskovat. Musíš mi slíbit, že mi budeš věřit, a že už nikdy neuděláš podobnou hloupost. Slib mi to.“

Souhlasně přikývl.

„Kvůli tobě, má lásko. Slibuji.“

Myslel to vážně. Jen tak vyrazit za Luciem a bojovat s ním nebyla správná strategie. Nedosáhl toho, co potřeboval. Lucious nebyl problém. Celé Impérium bylo problém. Na chvíli doufal, že by mohl krále přesvědčit, aby změnil jeho uspořádání, ale pravdou bylo, že jeho otec nechtěl nic měnit.

Ne, jedinou možností, kterou teď měl, byla pomoc rebelům. Nejen rebelům na Haylonu, ale všem rebelům v Impériu. Sám o sobě toho Thanos nemohl moc dokázat, ale společně by se jim mohlo podařit Impérium svrhnout.

KAPITOLA ŠESTÁ

Ať už se Ceres na Ostrově za mlhou podívala na cokoli, naplňovalo ji to úžasem nad podivnou krásou. Viděla jestřáby s duhově zbarveným peřím, kteří lovili drobná zvířátka na zemi, zatímco je samotné lovili zvláštní okřídlení hadi, kteří pak přistávali na věžích z bílého mramoru.

Procházela smaragdově zelenou trávou ostrova a zdálo se, jako by přesně věděla, kam má jít. Ve své vizi viděla sebe samu na vrcholku hory v dálce. Tam, kde k nebi trčely duhově zbarvené věže jako nějaká obrovská zvířata.

Cestou míjela nejrůznější květiny, a když se sklonila, aby se jich dotkla, ucítila pod prsty tvrdý kámen. Jejich okvětní lístky byly skutečně z kamene, tenkého jako rybí šupina. Podařilo se někomu vytesat takhle jemné květiny, nebo takto kamenné už vyrostly? Už když si tu možnost představila, došlo jí, jak podivné tohle místo ve skutečnosti bylo.

Ceres pokračovala v chůzi a neustále mířila k místu, kde, jak věděla... jak doufala... na ni bude čekat její matka.

Dorazila na úpatí hory a začala výstup vzhůru. Všude kolem ní ostrov pulzoval životem. Včely bzučely v trávě. Jelenu podobné stvoření s křišťálovými rohy tam, kde by mělo mít paroží, si Ceres dlouze prohlíželo, a nakonec odskákalo pryč.

V dohledu ale nebyli vůbec žádní lidé, navzdory tomu, že všude kolem bylo vidět spoustu budov. Ta nejbližší působila stejným dojmem, jako prázdná místnost, kterou všichni opustili teprve před krátkou chvílí. Ceres pokračovala ve výstupu na horu, na místo, kde věže tvořily kruh kolem rozlehlého travnatého kruhu. Mezerami mezi nimi bylo vidět na celý zbytek ostrova.

Ceres si ale výhled neužívala. Místo toho zírala přímo do středu kruhu. Stála v něm postava v čistě bílé róbě. Oproti Ceresině vizi, takhle postava nebyla v mlze, ani rozostřená. Stála tam a byla vidět stejně jasně, jako samotná Ceres. Ta udělala několik kroků kupředu, až jí byla téměř na dosah. Postava mohla být jen jedinou osobou.

„Matko?“

„Ceres.“

Postava v róbě se vrhla kupředu ve stejnou chvíli jako Ceres. Těžce se srazily v drtivém objetí, které, jak se zdálo, vyjadřovalo všechny věci, které Ceres nedokázala vyslovit: jak moc se na tuhle chvíli těšila, jak moc lásky cítila, jak úžasné bylo se setkat se ženou, kterou do té doby viděla jen ve svých představách.

„Věděla jsem, že přijdeš,“ pronesla žena, její matka, když od sebe ustoupily. „Ale něco vědět je pořád ještě něco jiného než tě skutečně vidět.“

Sňala si kápi a Ceres připadalo téměř nemožné, že by to mohla být její matka. Možná sestra, protože měly obě stejné rysy, stejné vlasy. Ceres se zdálo, jako by se dívala do zrcadla. Žena vypadala příliš mladě na to, aby mohla být Ceresinou matkou.

„Nerozumím tomu,“ řekla Ceres. „Ty jsi má matka?“

„To jsem.“ Znovu se naklonila, aby Ceres objala. „Vím, že to působí zvláště, ale je to pravda. Můj druh může žít velmi dlouho. Já jsem Lycine.“

Jméno. Ceres konečně zjistila, jak se její matka skutečně jmenuje. Z nějakého důvodu jí to připadalo důležitější než všechno ostatní dohromady. Už kvůli tomu stálo za to sem dorazit. Chtěla by tu s ní stát a jen se na ni dívat klidně do skonání světa. Ale měla také spoustu otázek. Tolik, že je začala chrlit jednu za druhou.

„Co je tohle za místo?“ zeptala se. „Proč tu jsi tak sama? Počkej, co jsi myslela tím svým druhem?“

Lycine se usmála a posadila se na trávu. Ceres ji napodobila a také si sedla. Uvědomila si přitom, že pod nimi není jen tráva. Všimla si fragmentů kamene, které se skrývaly pod ní. Byly uspořádané do mozaiky, ale už dávno ji pokrylo okolní rostlinstvo.

„Není snadné zodpovědět všechny tvé otázky,“ pronesla Lycine. „Obzvlášť, když já sama mám spoustu otázek. Zajímáš mě ty, tvůj život. Zajímá mě všechno, Ceres. Ale zkusím ti odpovědět. Uděláme to tedy postaru? Odpověď za odpověď?“

Ceres nevěděla, co na to říct, ale zdálo se, že její matka ještě neskončila

„Vyprávějí si lidé tam venku stále ještě příběhy o Prastarých?“

„Ano,“ odpověděla Ceres. Vždycky raději poslouchala příběhy o bojepánech a jejich úspěších v Aréně, ale samozřejmě zaslechla něco i o Prastarých. Těch, kteří tu byli ještě před příchodem lidí. Těch, kteří někdy vypadali úplně stejně jako lidé a někdy úplně jinak. Těch, kteří toho tolik vybudovali a pak to ztratili. „Moment, chceš tím říct, že jsi—“

„Jedna z Prastarých, přesně tak,“ odpověděla Lycine. „Tohle bylo jedno z míst, které nám patřilo, než... no, stále ještě jsou věci, o kterých je lepší nemluvit. Navíc mi teď dlužíš odpověď. Takže mi řekni, jaký byl tvůj život. Nemohla jsem být s tebou, ale strávila jsem hodně času tím, že jsem si představovala, jaký pro tebe asi bude.“

Ceres se pokusila vše popsat, i když nevěděla, kde vlastně začít. Řekla Lycine o tom, jak vyrůstala s otcem, jak mu pomáhala v kovárně. Vyprávěla o svých bratrech. Vyprávěla o povstání a o Aréně. Dokonce se přiměla, aby vyprávěla o Rexovi a Thanovi, i když se přitom několikrát zakoktala a bylo jí do pláče.

„Ach, zlatíčko,“ pronesla její matka a vzala její ruce do dlaní. „Tak moc bych si přála, abych tě téhle bolesti mohla ušetřit. Přála bych si, abych mohla být s tebou.“

„Proč jsi nemohla?“ zeptala se Ceres. „To jsi celou dobu strávila tady?“

„Přesně tak,“ odpověděla Lycine. „Tohle bylo jedno z míst, která kdysi patřila mému lidu. Ostatní ho opustili. Dokonce i já ho opustila. Na nějakou dobu. V posledních letech je z něj ale jakási svatyně. A také místo, na kterém můžeš čekat.“

„Čekat?“ zeptala se Ceres. „Tím myslíš na mě?“

Viděla, jak její matka přikývla.

„Když lidé mluví o předpovídání budoucnosti, myslí si, že je to dar,“ řekla Lycine, „ale ve skutečnosti je to také prokletí. Když víš, co se stane, ztrácíš možnost volby, kterou bys měla, kdybys to nevěděla. Nezáleží na tom, jak moc si přeješ...“ Lycine zavrtěla hlavou a Ceres viděla smutek, který jí zahalil tvář. „Teď není čas na lítost. Mám tu svoji dceru a máme jen málo času naučit tě to, kvůli čemu jsi sem přišla.“

Usmála se a sevřela Ceresinu dlaň.

„Pojď se mnou.“

Ceres měla pocit, jako by během procházky s matkou po magickém ostrově uplynuly celé dny. Výhled byl skutečně dech beroucí. A navíc byla se svojí skutečnou matkou. Bylo to jako ve snu.

Když šly, bavily se hlavně o moci, kterou Ceres měla. Ceresina matka se snažila vysvětlit, odkud pochází a jak funguje, a Ceres se to snažila pochopit. Nejpodivnější bylo, že když matka mluvila, Ceres se zdálo, jako by ji její slova přímo nabíjela novou mocí.

Dokonce i teď, zatímco šly, cítila Ceres, jak se v ní moc vzdouvá a převaluje se jako dým, když jí matka položila ruku na rameno. Musela se naučit, jak to ovládat. Přišla sem, aby se naučila svoji moc používat, ale ve srovnání s radostí ze shledání s matkou to vypadalo jako úplně nepodstatná záležitost.

„To naše krev ti poskytuje moc,“ pronesla Lycine. „Ostrované se ti snažili pomoci ji odemknout, že ano?“

Ceres pomyslela na Eoina a na všechna podivná cvičení, která s ním absolvovala. „Ano.“

„Na lidi, kteří nejsou naší krve, chápou svět docela dobře,“ řekla Lycine. „Ale jsou věci, které ti nemohou ukázat dokonce ani oni. Už jsi z něčeho udělala kámen? Je to jedno z mých nadání, takže předpokládám, že ho budeš mít i ty.“

„Udělal kámen?“ zeptala se Ceres. Nechápala, co tím Lycine myslí. „Zatím se mi podařilo něčím pohnout. Byla jsem rychlejší, silnější. A taky—“

Nechtěla to doříct. Nechtěla, aby si o ní matka myslela něco špatného.

„A tvá moc zabíjela, když ti někdo nebo něco chtělo ublížit?“ pronesla Lycine.

Ceres přikývla.

„Za to se nemusíš stydět, dceruško. Zatím jsem tě příliš často neviděla, ale vím, jaký je tvůj osud. Jsi dobrý člověk. Tak dobrý, jak jsem jen mohla doufat. A co se týká proměny věci v kámen ...“

Došly na louku plnou purpurových a žlutých květín. Ceres přihlížela, když její matka utrhlala jednu malou květinu s hedvábně jemnými okvětními plátky. Cítila, jak se moc její matky pohybuje a mění, jak se chvěje. Všechno jí připadalo podivně známé, ale mnohem víc usměrněné, vytvarované a přirozené.

Rostlinu pokryl kámen, jako když mráz pokrývá okno. Nešlo ale jen o povrch, rostlina zkameněla úplně celá. Ve stejném okamžiku, kdy to začalo, bylo zároveň po všem. Ceresina matka držela v rukou stejnou kamennou květinu, jakou Ceres už na ostrově viděla.

„Cítila jsi to?“ zeptala se Lycine.

Ceres přikývla. „Ale jak jsi to dokázala?“

„Vnímej to znovu.“ Utrhlala další květinu a tentokrát ji v kámen měnila neskutečně pomalu. Z květiny se stala věc s mramorovými okvětními lístky a žulovým stonkem. Ceres se snažila vnímat pohyby moci, které vyvolávala její matka, a bylo to, jako by se to její vlastní moc snažila napodobit.

„Dobře,“ řekla Lycine. „Tvá krev už ví. Zkus to sama.“

Předala květinu Ceres. Ta se začala soustředit, snažila se uchopit moc uvnitř a stlačit ji do stejné formy, jakou cítila u své matky.

Květina vybuchla.

„No,“ zasmála se Lycine, „tak tohle jsem nečekala.“

Reagovala úplně jinak, než by reagovala matka, se kterou Ceres vyrůstala. Ta totiž Ceres tloukla i za ta nejmenší selhání. Lycine jí prostě jen podala další květinu.

„Uvolni se,“ řekla. „Už víš, jak bys to měla cítit. Uchop ten pocit. Přestav si ho. Přeměň ho ve skutečnost.“

Ceres se pokusila to provést. Snažila se myslet na to, co cítila, když její matka měnila květinu v kámen. Uchopila ten pocit a naplnila ho mocí, podobně jako kdyby její otec plnil formu roztaveným železem ve slévárně.

„Otevři oči, Ceres,“ požádala ji Lycine.

Ceres si ani neuvědomovala, kdy je zavřela. Když to ale uslyšela, přiměla se je otevřít a podívat se na květinu. Přesto se bála, co uvidí. Pohled do vlastní dlaně jí vyrazil dech. Nemohla tomu uvěřit. V ruce držela naprosto perfektní zkamenělou květinu. Zdálo se, že z ní svojí mocí vytvořila čedič.

„To jsem byla já?“ zeptala se Ceres. Dokonce i přes to, co všechno už dokázala, se jí to zdálo téměř nemožné.

„Ano, ty,“ odpověděla její matka a Ceres v jejím hlase slyšela hrdost. „Teď už tě jen musíme naučit, abys přitom nezavírala oči.“

To chtělo spoustu času a spoustu dalších květín. Přesto si Ceres uvědomila, že ji cvičení vlastně baví. Ještě víc než to – pokaždé, když se při jejích úspěších matka pousmála, cítila Ceres příval lásky. Dokonce, i když se minuty protáhly v hodiny, stále pokračovala v nácviku.

„Ano,“ prohlásila nakonec její matka, „tahle je perfektní.“

Ale bylo to ještě mnohem víc. Pro Ceres teď bylo snadné uchopit svoji vnitřní moc. Snadné ji vyvolat. Snadné pomocí ní změnit květinu v dokonalou kamennou krásu. Když ale příval radosti opadl, uvědomila si Ceres, jak moc je unavená.

„To je v pořádku,“ pronesla její matka a vzala ji za ruku. „Tvoje moc vyžaduje spoustu snahy a sil. Dokonce i ti nejsilnější z nás mají své limity.“ Usmála se. „Ale ty už svoji moc znáš. Vzedme se v tobě, když tě někdo ohrožuje, nebo když ji sama vyvoláš. A bude toho ještě víc.“

Ceres ucítila záchvěv moci své matky a uvědomila si celý potenciál, který její moc měla. Kamenné budovy a zahrady teď vnímala v úplně novém světle. Jako věci, které byly postaveny za pomoci oné moci, vytvořené způsobem, jaký žádný člověk nemohl pochopit. Z nějakého důvodu si teď připadala celá. Úplná.

Z výrazu její matky se ale část radosti vytratila. Ceres slyšela, jak si povzdechla.

„Co se děje?“ zeptala se Ceres.

„Jen bych si přála, abychom spolu mohly strávit víc času,“ řekla Lycine. „Moc ráda bych tě provedla všemi věžemi a vyprávěla ti o historii mého lidu. Moc ráda bych si vyslechla všechno o tom Thanovi, kterého jsi tolik milovala, a ukázala bych ti zahrady, jejichž stromy nikdy nespátřily sluneční světlo.“

„Tak to udělej,“ pronesla Ceres. Měla pocit, že tu může zůstat na věky. „Ukaž mi to všechno. Vyprávěj mi o minulosti. Vyprávěj mi o mém otci a o tom, co se stalo, když jsem se narodila.“

Lycine ale zavrtěla hlavou.

„To je věc, na kterou ještě nejsi připravená. Jak už jsem ti řekla dřív, osud může být jako vězení, zlatíčko, a tebe čeká větší osud než většinu ostatních.“

„Viděla jsem jeho záblesky,“ přiznala Ceres a vzpomněla si na sny, které se k ní vracely na lodi cestou k ostrovu.

„Pak víš, proč tu nemůžeme zůstat jako rodina, ať si to přejeme sebevíc,“ pronesla její matka. „I když možná, že si to pro nás budoucnost stále ještě chystá. To a ještě víc.“

„Přesto ale musím nejdřív odejít, že?“ zeptala se Ceres.

Lycine souhlasně přikývla.

„Přesně tak,“ řekla. „Musíš se vrátit tam, odkud jsi přišla, Ceres. Musíš se vrátit a osvobodit Delos z nadvlády Impéria. Tak, jak ti bylo předurčeno.“

KAPITOLA SEDMÁ

Stephania ani nemohla uvěřit tomu, že s Thanem byli svoji už šest týdnů. Vzhledem k tomu, že přišel Měsíční festival, muselo to tak být. Šest týdnů radosti a štěstí. Každý týden byl tak úžasný, jak si jen mohla přát.

„Vypadáš úžasně,“ řekla, když si prohlédla Thana od hlavy až k patě. Sdíleli teď společné komnaty. V temně rudém hedvábí zdobeném rubíny a červeným zlatem vypadal jako postava z jiného světa. Stephania někdy ani nemohla uvěřit tomu, že ho skutečně získala.

„Vypadám, jako bych byl celý od krve,“ odpověděl suše Thanos.

„Což je tak nějak účel, vzhledem k tomu, že se festival pořádá u příležitosti krvavého měsíce,“ podotkla Stephania. Naklonila se k němu, aby ho políbila. Líbilo se jí, že to může udělat, kdykoli se jí zachce. Kdyby měli víc času, možná by toho udělala ještě mnohem víc.

„Ani moc nezáleží na tom, co si obléknu,“ pronesl Thanos. „Když tě mám po boku, nikdo ze sálu z tebe nespustí oči.“

Jiný muž by svůj kompliment možná pronesl vzletněji, ale na upřímnosti, s jakou ho pronesl Thanos, něco bylo. Pro Stephanii to znamenalo víc než všechny pečlivě sestavené básně světa.

Krom toho, ona opravdu těžce pracovala na tom, aby získala ty nejkrásnější šaty z celého Delosu. Třpytily se všemi odstíny rudé, jako by byly ze živého plamene. Dokonce uplatila krejčího, aby se ujistila, že původní šaty, určené pro ženu z nižších vrstev šlechty, se nezvratně opozdí.

Stephania nabídla Thanovi paži a on ji přijal. Vedl ji dlouhou hradní chodbou směrem k velké hodovní síni, ve které měli svatbu. Opravdu už to bylo šest týdnů, co byli svoji? Šest týdnů většího štěstí, než jaké kdy Stephania čekala. Společně žili v komnatách, které královna vyhradila pouze pro ně. Dokonce kolovaly zvěsti, že král plánuje Thanovi přenechat sídlo nedaleko města. Šest týdnů, kdy byli nejsledovanějším párem ve městě. Kamkoli přišli, budili rozruch. Stephania si to užívala.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.